

OVERDENKING

Naar aanleiding van de debatavond

Op 14 september was de grote debatavond in het Trefpunt, georganiseerd vanuit de beide kerken. 62 Mensen waren erop af gekomen - en daar waren we erg blij mee. Thema van het debat was "Is er MEER?".

Ik heb er de afgelopen tijd vaak aan terug gedacht. Wat er die avond allemaal is gezegd. Welk *beeld* daaruit naar voren komt. Welke *conclusies* we daaraan kunnen verbinden, over die vraag of er MEER is, en waar het in de discussie daarover vandaag de dag op aan komt. Drie conclusies die ik zelf trok, wil ik graag met u delen.

Allereerst. Wat me opviel is dat de vraag naar *de leiding van God vandaag* een paar keer terug kwam. En dat dan in het bijzonder betrokken op het *lijden* dat mensen soms mee moeten maken. 'Als er dan echt MEER is. Als er dan echt een God is. Waarom merken we daar dan zo weinig van? Waarom is er dan zoveel ellende in de wereld? Waarom helpt Hij mij dan niet, als ik het moeilijk heb?'

Het is een hele oude vraag. Misschien wel: één van de meest gebruikte argumenten tegen het geloof in een persoonlijke God. En de vraag is: hebben wij op die vraag een antwoord? Aan de ene kant: het kan funest zijn als we oog in oog met mensen die vreselijke dingen mee moeten maken al te makkelijk hele grote woorden spreken over God en zijn leiding in ons leven. Daarmee kunnen we de lijdende mens zelf zomaar uit het oog verliezen. Aan de andere kant: hopelijk kunnen we er in elk geval voor onszelf wel iets over zeggen. Hoe brengen we zelf het geloof in God en het lijden van mensen bij elkaar? De debatavond liet wat mij betreft op z'n minst zien dat we het daar in de kerken eens diepgaand over moeten hebben.

Mijn tweede conclusie. Twee van de sprekers vertelden een heel persoonlijk verhaal, over wat zij zelf in hun leven meegemaakt hadden. In beide gevallen: heftige dingen, die te maken hadden met het overlijden of de ernstige ziekte van een kind. De één had - in elk geval voorlopig - z'n geloof verloren. De ander had het behouden. En wat was daarbij heel bepalend geweest? Heel belangrijk bleek voor beiden de invloed van *mensen in de omgeving*. De een had wat hij noemde "schijnheilige" christenen ontmoet. Hij was mede daardoor afgehaakt. De andere had "echte" christenen ontmoet. Dat had heel veel voor haar betekend. "Door de ontmoeting met

deze echte christenen is mijn geloof sterker geworden."

U voelt hem aankomen. De vraag is: zijn we ons ervan bewust, hoe belangrijk het is hoe mensen juist ons als christenen leren kennen? Zien ze ons als *schijnheilige* christenen die misschien prima weten te vertellen hoe het zit maar er zelf niet uit leven en al helemaal geen liefde uitstralen, of zien ze ons als *echte* christenen, oprecht, authentiek, warm, betrokken? Ik moest daarbij denken aan de woorden van de Here Jezus in Matteüs 10:40, "Wie jullie ontvangt, ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem die mij gezonden heeft." Gaat dat inderdaad voor ons op? Kunnen mensen in ons, in hoe we leven, in hoe we met anderen omgaan, werkelijk iets zien van de Here Jezus? Hoe dan ook - en in feite is dat natuurlijk sowieso het belangrijkste dat er is - als we als christenen 'zoekers' warm willen maken voor het evangelie van de Here Jezus, moeten we er wel voor zorgen dat we zelf werkelijk 'christenen' zijn: mensen die horen bij Christus en daaruit leven.

En dan mijn derde conclusie. Ik zeg het voorzichtig. Maar: ik moet toch echt zeggen dat de reactie van 'christenen' tijdens de debatavond mij soms wat tegenviel. Sommige mensen hadden wel de vrijmoedigheid om van hun eigen geloof te getuigen. Dat was op zichzelf mooi. Maar het gebeurde slechts een enkele keer dat iemand die overtuigd christen was, ook echt *inhoudelijk reageerde* op argumenten om niet te geloven die door niet-christenen werden aangedragen. En dat vond ik zelf toch een pijnlijke ontdekking.

Ik moest denken aan Paulus op de Areopagus, Handelingen 17. Paulus vertelt uiteindelijk ook zijn eigen verhaal, ja. Maar voor hij dat doet, sluit hij eerst aan bij wat hij in Athene tegenkomt: een altaar voor de onbekende god. Paulus *verbindt* dat, met zijn eigen God, met de Here Jezus, de opstanding van de Here Jezus. De vraag is: kunnen wij dat ook? Het levensgevoel van de moderne mens die vele redenen heeft om niet te geloven *verbinden* met onze eigen geloofsovertuiging? Inderdaad: niet makkelijk. Maar ik ben er diep van overtuigd: keihard nodig!

De debatavond. Al met al: een leerzame avond, met voor iedereen veel stof tot nadenken. Misschien komen de drie conclusies *voor ons als kerken* wel samen in één ontdekking: er is nog genoeg huiswerk. Wat hebben we nodig willen we werkelijk toegerust zijn, om de hedendaagse zoekers met het evangelie te bereiken?

Ds. K.A. Hazeleger